

**În lutul ce mustește de lumină
actorului-poet Dorel Vișan, la lansarea antologiei „Cântece pentru glas și toacă”**

Ultima frunză-și caută culcușul
în lutul ce mustește de lumină,
copacul, părăsit fără vreo vină,
își plânge, în tăcere, învelișul.

După o vară-n risipiri solare,
cu străluciri de rouă și de roade
pe pajiștile-n clorofilă, calde,
un înger adormit, visând, tresare,

Și aripile-i cresc fără măsură
umbrind și Depărtarea, și Cuvântul,
în taină, dimineața, Preaînaltul
îi dă sublima cuminecătură.

Și se trezește, singur, în pustie,
cum n-a mai fost, nicicând, în viața-aceasta,
un înțelept urcând, smerit, spre creasta
cu glas de toacă-arzând în Poezie ...

E tot mai frig ...

E tot mai frig în noi, dar și în lume,
ninsori autumnale dau năvală,
și prinși mai toți de-o nefirească boală
murim în anotimpul fără brume.

Și ne trezim pe un tărâm albastru
cu inimile – umbre printre stele –
rememorând acele clipe grele,
când ne aflam aproape de dezastru.

Întotdeauna, însă, o Salvare
ne aștepta la poarta dinspre Viață,
și chiar dacă vedeam mai mult prin ceață
ne vindeca de orice disperare.

Și rămâneam, așa, pentru o vreme,
cu ochii mari și limpezi de copil,
citindu-l, printre lacrimi, pe Eschil,
pe țărnul unde n-ai de ce te teme.

Până-ntr-o zi, când am primit căldura
mai multor sori, iviți din spuma mării,
purtând lumina-n geana înserării
din care curgea, dulce, saramura.

poetul ascultă

poetul ascultă
liturgia asfințitului
reface
călătoria
spre vârsta inocenței

zefirul gândurilor
răscolește
praful amintirilor

poetul ascultă
glasurile prichindeilor
fisurează
inimile de piatră

ce dacă nu-i vorbește nimeni?

poetul ascultă
închipuind
noi răsărituri